

ישראל קורצ'ק קולטור
اسرائيل تقرا كورتنشاك

אחרי המכירה הפומבית

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ה', עמ' 296-298
תרגום: אורי אורלב

הרהיט האחרון שנמכר אֶתמול במכירה הפומבית הוצא מן הבית; נשָׂארו להם רק מטות, עריסת התינוק, שלֶחן אחד קטן, שלא היה רשום ברשימותיו של פקיד ההוצאה לפעל, שרפרף לבן במטבח ומדף.

טוב שזה כבר נגמר. היא נשארה בחדר ריק, אף עתה היא יודעת שאף אחד לא יבוא הנָה, שהיא נמצאת שוב בדירתה שלה. אֶתמול נכנסו לכאן כל כך הרבה אנשים זרים, באיזו זכות? אה, כן, באו לקנות, באו עם קסוף, קנו, שלמו, לקחו את החפצים והעבירו אותם לדירותיהם. עכשו שוכנים מטלטליהם בכל מיני מקומות.

נדמה לנו, ששנים דבר אינו קושר אותנו עם רהיטנו, שאי אפשר לחבב ארון, פסא, שלֶחן – הרי אלה הם רק חפצים דוממים. לא, הם מכילים את ספור העבר שלנו, חבויים בתוכם זכרונות נעימים, זכרונות של רגעים שלא ישובו לעולם.

לפני שלוש שנים בחרו הוא והיא יחד את בד הרפוד לרהיטיהם. היא אהבה בד שהיה יקר מדי לאמצעיהם הצנועים בחרו משהו אחר. מה רבה היתה הפתעתה פֶּאֶשֶׁר הובאו פֶּעֶבֶר שבווע הרהיטים מן הנגר מרפדים בבד שכל כך מצא חן בעיניה. היא הודתה לבעלה והטיפה לו מוסר ששלים כל כך הרבה. הוא התנצל ברוך ואמר:

- הרי זה, מתוקה, לכל החיים.

לכם לא נבא להם אז שיאלצו למכר את הכל.

או למשל הארון, הארון הקטן מימי נעוריה. פֶּאֶשֶׁר הכניסו את הארון לעגלה נפתחו הדלתות וחבטו בדפנותיה. הקול הזה נשמע באזניה כמו תלונה, כמו קריאת פרדה.

הפרסה הקטנה של הילד. פלוש עדין לא חזר הביתה, מאֶתמול הוא נמצא אצל הדודה. הוא בן חמש, אולי זבין מה קרה, ישאל: "אמא, איפה הפרסה הקטנה שלי?" מה ישיבו לו?

את הראי קנה לה בעלה ליום הולדתה, עם מעמד ועם מסגרת מגלפת של עץ שחר. חבל.

לקחו אפלו את הוילונות, את כסויי החלונות המתגלגלים. חפצים קטנים אלה לא הכניסו להם כמעט שום דבר. צריך לכסות את החלון בלילה בצעיף.

כל כך עצוב בדירה ריקה.

הלואי שסטשיו יחזר כבר. הוא במשרד, ישוב הביתה רק בעוד שעה. מספן, כמה שהוא יצטער, רק שלא יחלה.

היא אשה, עמידה יותר לסבל. סטשיו המספן, אלו לא היה מתחתן אֶתה היה חי לו בשלנה. התאהב בנערה עניה. זו כל אשמתו. חתם ערבות לחבר – הנה כל פשעו.

מה היא האהבה? היא אינה יודעת. תחושה מוזרה.

אינה מזל שאסור למכר ילדים במכירות פומביות. והרי באפריקה עדין מתנהל סחר עבדים, סחר בבני אדם, כמה שזה נורא! האם גם שם כל כך אוהבות האמהות את ילדיהן? לא, היא היתה מתה אם היו לוקחים לה את פלוש. לא ראתה אותו רק יום אחד והיא כבר מתגעגעת. האם לומר לו שהרהיטים והפרסה הקטנה שלו התקלקלו ונמסרו לתקוין, או לספר לו את האמת?

היא נכנסה למטבח והוסיפה עוד פן חמאה לתפוחי האדמה. מה יש לחסוף. סטשיו לא אכל שום דבר מן הבקר, בודאי גם לא נגע בארוחת עשר, אבל נגיד לה שאכל; היא לא תוכל לבדק. היא תשגיח עליו שיאכל בצחקים.

היא תקח כבר הערב את פלוש, אינה יכולה להיות יותר בלעדיו. או אולי מחר. תרחץ את הרצפה, שאֶתמול לכלכו אותה בבוץ, תרחץ בעצמה. לשוערת היתה משלמת זלוטי אבל עכשו עליהם לחסוף. הרטיבות עלולה להזיק לילד. מוטב שישאר שם עד מחר. ואולי הוא מתגעגע מאוד, אולי הוא בוכה?

ישראל קורצאק קולטור
اسرائيل تقرا كورتنشاك

היא הניחה מפית על השלחן הקטן, העמידה שתי צלחות. מה עצוב המראה הזה. סטשיו ובוא רק בעוד חצי שעה. רעיון עלה בדעתה. היא מכסה את ראשה בצעיף, יורדת מהר במדרגות ורצה אל הגן.

- בבקשה אדוני, האם אוכל לקבל עציץ יקנתון בזלוטי?

- זה עולה ארבעים.

- לא, אינני יכולה לתת יותר... אין לי.

הוא נותן לה את הפרח.

היא רצה כל כך מאשרת כאלו מזל גדול נפל בחלקה. שואלת פסא משכנה. לבה פועם בחזקה. אולי סטשיו יקעס? אבל היא תרחץ את הרצפה בעצמה וכך תרויח את הזלוטי.

הנה מגיעה בעלה... היא יוצאת במרוצה לקראתו, פורקת את זרועותיה סביב צווארו.

- עוד אל תכנס – היא מבקשת.

- למה?

- מנד תדע. תו לי את הממחטה ואקשר לך את העיניים.

- הפתעה?

- כמובן.

היא מכסה את עיניו ומוליכה אותו לחדר.

- אה, אני יודע – אומר סטשיו – קנית יקנתון.

- באמת שאני טפשה – היא צוחקת – שכחתי שתגלה לפי הריח. שניהם פורצים בצחוק לבבי.

- פלוש איננו?

- לא, אקח אותו מחר.

היא מגישה לסטשיו את ארוחת הצהרים, והוא, הפלא ופלא, אכל בתאבון. לא מדברים על יום אתמול.

אחרי הצהרים הוא נהג בדרך כלל לישן על הספה. עכשו מישהו אחר ישן על הספה הזאת, אי שם, רחוק.

- סטשיו, שכב על המטה.

- לא, אינני רוצה לישן. את יודעת, מתוקה, אני מתבייש להודות, אבל משום מה אני ממש מרצה.

- גם אני.

והם פורצים בצחוק.

נעמדו שניהם ליד החלון, העמידו את הפרח, אחרי שפזרו פוררים לצפורים. זמן רב התבוננו בשמש בלי לומר מלה, ופתאום הוא דבר.

- את יודעת, מתוקה, אני חושב שבאהבה ובעבודה נבנה מתדש את הקו השדוד שלנו, מה?

היא השיבה לו בנשיקה ממשכת.

כאשר הלך סטשיו למשרד, היא הסירה את חצאיתה, לקחה דלי, מברשת והחלה לרחץ את הרצפה, וכאשר הכבדה עליה נשימתה מרב מאמץ, נגבה את זעתה מעל מצחה ולחשה:

- באהבה ובעבודה!

והמשיכה לרחץ את הרצפה.

